

Mindretallets Side. Vi er jo alle enige om, at denne Lov skal være midlertidig, og har derfor alle været enige om, at man skulde tydeliggøre dette ved den Tilføjelse, som sker til Lovens Titel. Mindretallet har derudover søgt en Begrænsning gennem en bestemt Tidsfrist. Flertallet har ment, at hele Spørgsmaalet var lidet betydningfuldt, men at den tiltrængte Begrænsning findes deri, at Beføjelsen er knyttet til Forbudene og bortfalder med disse. Det er efter vor Mening den mest rationelle Maade at begrænse denne Lov paa, og de andre Forslag — der har jo været flere fremme — synes os mindre rationelle. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale, at man stemmer for det af hele Udvalget stillede og af den højtærede Justitsminister tiltraadte Ændringsforslag om en Tilføjelse til Lovens Titel, og at man stemmer imod det af Mindretallet stillede Ændringsforslag.

Trier: Naar den ærede Ordfører ironisk taler om Omfanget, Dybden og Højden af den Diskussion, der er ført i Udvalget, forekommer det mig lidt ejendommeligt, da det Forslag, der her er Tale om, vedrører et af de alvorligste Spørgsmaal indenfor Retsplejeloven, nemlig i hvilke Tilfælde Anholdelse og Fængsling kan ske, og i hvor høj Grad Borgerne skal være sikret mod vilkaarlig Anholdelse eller Fængsling, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Mindretallets Stilling — og de samme Synspunkter gjorde sig i Virkeligheden gældende langt ind i Flertallet — har været den, at naar Retsplejeloven i sin Tid har indskrænket Retten til Anholdelse og Fængsling, saa skal vi være meget forsigtige med at udvide denne Ret, og der skal foreligge gode Grunde til at gøre det. Vi er villige til at gøre det og vil altid være villige til at gøre det, naar det paavises, at det for et vist Tidsrum er nødvendigt at gennemføre dette, og vi mener, at det efter de Politioplysninger, vi har faaet fremskaffet i Udvalget, gælder for Sølvudsmuglingens Vedkommende. Hvis f. Eks. Politiet godtgør, at det, dersom vi nu faar en kraftigere Kontrol med Valutaen end den foreslaaede, da ogsaa vil blive nødvendigt midlertidigt at udvide Retten til Anholdelse og Fængsling, saa vil vi tage det op til den samme saglige Drøftelse, som vi har gjort her, men vi vil stadig gøre det saaledes, at det kun bliver en midlertidig Lov. For at pointere dette har vi ment, at vi ikke kunde nøjes med at angive det i Lovens Titel, men vi

maatte ogsaa reelt gøre det til en midlertidig Lov, og det har vi gjort ved at stille Ændringsforslag om, at Lovens Gyldighed skal ophøre den 31. December 1925. Dette Tidspunkt kan ingen have noget imod. Lovforslaget er motiveret ved Sølvudsmuglingen, og den 31. December 1925 vil de Frister, som Loven om Skilleløst indeholder, være udløbet, og den gamle Skilleløst vil ikke mere være lovligt Betalingsmiddel. Der vil da ikke mere være Fare for Sølvudsmugling, og det er, som sagt, kun den, der har motiveret Lovforslaget; det er ikke det i Bekendtgørelsen af 6. August indeholdte Udførselsforbud mod Vaaben, der har motiveret det, for det er kun Sølvudsmuglingen, Politiet har manglet Midler til at komme til Livs. Jeg forstaa derfor ikke, hvorfor Flertallet ikke har kunnet gaa med til det Ændringsforslag, men vi beder Tingets Medlemmer om at stemme derfor for derved at pointere, at de ikke ønsker at udvide Politiets og Domstolens Ret til Anholdelse og Fængsling mere end absolut nødvendigt og ikke for et længere Tidsrum end absolut nødvendigt.

Niels Petersen: Jeg skal ligesom det ærede Medlem Hr. Trier anbefale at stemme for det af Mindretallet stillede Ændringsforslag. Naar der ikke kan være Tvivl om, at Faren for den Art Udsugning, som der er Tale om i Lovforslaget, og som har motiveret dets Fremkomst, i alt væsentligt vil være ophørt i Efteraaret 1925, forstaa vi ikke, at der skulde være Grund til alligevel at lade Loven forblive bestaaende. Man siger saa, at den betegnes jo i Titelen som midlertidig, og dette maa være tilstrækkeligt. Dertil vil jeg sige, at der er Forskel paa, om man sætter en bestemt Tidsfrist — og naar vi har sat den 31. December 1925, saa vil der jo med denne Frist være rigelig Tid for den til den Tid siddende Rigsdag til at overveje, om Omstændighederne alligevel maatte være af en saadan Karakter, at der kunde være Grund til yderligere at forlænge Lovens Gyldighed —, der er Forskel herpaa og saa uden videre at lade Loven gaa ind i Retsplejeloven, ganske vist med den i al Almindelighed holdte Betegnelse som midlertidig. Hvis Lovforslaget vedtages i den af Flertallet foreslaaede Affattelse, bliver den bestaaende, saa længe den til den Tid værende Justitsminister eller maaske rettere sagt Politiet finder, at der er Anledning til, at den bestaar. Vil man have en Ændring af Forholdet, skal der et helt nyt Lovforslag til, der bliver ikke Spørgsmaal